

Az élet szép, ha zárva tartod a szemed

Ott feküdt az utcán, a busz mellett, amelyre siettem. Csak feküdt, és nem mozdult... Elment mellette egy ember, majd még egy ember, de ügyet sem vetettek rá: zárva tartották a szemüket. Ahogy közeledtem hozzá, fejemben gondolatok cikáztak: Beteg vagy részeg, él vagy halott.

Ezután megmoccant: él...

Megpróbált felállni, de nem sikerült neki: részeg...

Továbbmenjek??? Becsukjam a szemem??? Vagy álljak meg, és segítek neki? Magam sem tudtam eldönteni... Elmentem mellette, ránéztem: öreges, ráncos, megfáradt arc... Továbbmentem, hogy lerakjam a táskám a padra, majd visszamentem hozzá, és megpróbáltam beszélni hozzá:

- Megpróbálok segíteni, oké? Na, gyere, kelj fel!

Rám nézett, úgy vettem észre, hogy megértett... Térdének behajlása jelezte, hogy megpróbál felállni, én egyik karjánál fogva próbáltam segíteni neki, de lábaiban nem volt erő: alig tíz centit emelkedett fel...

- Gyere, fel kell állnod, nem maradhatsz itt! – próbáltam lelket verni bele, majd újra próbálkoztam, éppúgy eredmény nélkül. Rájöttem, így soha az életben nem fog felkelni a járdáról, de legalábbis addig biztosan nem, amíg ki nem józanodik... Én ennek ellenére újra próbálkoztam: a háta mögé álltam, két kézzel próbáltam meg felemelni, ezúttal több sikerrel: sikerült egyenes testtartást felvetnem vele. Ezután még mindig fognom kellett, nehogy eldőljön. Óvatosan megkerültem, hogy szemben legyek vele, majd belenéztem a szemébe: Megfáradt, lelkiileg öreg szemek, nem tudom, mennyit fogott fel a külvilágból.

- Hol laksz? - kérdeztem tőle. Valamit motyogott, de nem értettem, így közelebb hajoltam hozzá.

- Sehol... - értettem meg hirtelen a szót, amit megpróbált kiejteni.

- Vigyél valahová, ahol aludni tudok! - kért, szinte könyörgött.

- De hova? Inkább ülj le, mert állni azt nem tudsz! - ezután lassan, nagyon lassan odakísértem a padhoz, és nagyon lassan leültem. „Adjak neki egy ötszázast?” - kérdeztem magamtól, de nem kellett sokáig gondolkoznom, az öreg kért magától:

- Nincs egy szál cigid? - kérdezte motyogva.

- Nincs... Nem dohányzom... - válaszoltam szomorúan. - De te is inkább kajára költsd a pénzed, ne piára meg cigire. És most bocs, de mennem kell. Szia! - búcsúztam el tőle gyorsan, és felszálltam az üres buszra. Ez nem az a busz, ami akkor várt, amikor az öreggel találkoztam, az a busz már elment. Ez egy másik busz volt, de lényegében ugyanolyan... Én pedig egy kicsit más vagyok, mint a többi ember, de lényegében ugyanolyan:

Megpróbáltam kinyitni a szemem, de fáj, így gyorsan becsuktam. **Mert csak akkor szép az élet, ha zárva tartod a szemed.**